

що!... Трябва да има хилядо и петстотин
декара...

На завоя конете сами спряха да по-
чинат. Запалихме по една цигара.

— Вий трябва да сте акрани с бай
Асена?... Тъй, тъй... На гости, за гроз-
добера!... А-а! Чудо лозя! Всякакви, и
десертни и за вино. Само че да ти кажа
ли, тоз имот работа иска, не е шега!..
Дий, чоджум!..

Колата отново тръгна полека по стръм-
нината. Файтонджията закричи отстрана.

— Добър човек е бай Асен, ама е
самичък, пък и капитал трябва да хвър-
лиш тук, големи пари трябва!.. Откак
се е върнал от Европа, блъска се човека,
пада-става, ех, тури го малко в ред. Хем
да му се не надяваш: хич, де е бил нау-
чен той на такваз работа!.. Ама какъв
чифлик беше едно време! По стотина
жени прекопаваха, беряха и лозя и сливи
и черничев лист... То пак добре, че и
толкоз оцеля подир х. Вълчо! Старата
хаджийка беше чалъшкът жена, мъжка
жена — всичко взе в ръце. Бай Асен го
нямаше тогаз тука... По събитията през
1923 година трябваше да бяга в странство,
и сума години го нема... Идва си по-късно